

mer i socialministerens redegørelse. Den giver et indtryk af, at det, vi har, er et spring fra tue til tue, at vi på trods af de gode intentioner fuldstændig mangler en overordnet handicap-politik, og at vi i virkeligheden mangler en overordnet strategi for, hvordan vi skal kunne gennemføre de gode intentioner, der ligger i f.eks. FN-resolutionen om tilgængelighed, som Danmark har tiltrådt.

Det er blevet foreslået af nogle, at man prøvede at lave et organ af embedsmænd eller andre, som overordnet skulle styre handicapproblematikken eller i hvert fald sørge for, at den blev taget op, at der var en opmærksomhed om den, og at man måske gennem det kunne få en linje.

Det er vi i hvert fald ikke afvisende over for, for sådan som det er nu, er der en tilbøjelighed til, at ideen om, at det her sådan skal gennemsyre alle områder, meget ofte fører til, at det bliver underlagt en masse andre ting, og at det får en tendens til at svinde bort, medmindre vi sådan lige kommer ind i helt specielle sager, og så får vi denne her »spring fra tue til tue«-oplevelse, når vi taler handicappolitik.

Jeg vil rose, at man har et afsnit om tilgængelighed i forhold til offentlig information, for når vi snakker tilgængelighed, må det naturligvis også handle om at have mulighed for at få information ikke alene om, hvilke tiltag der er på ens eget område, men om verden omkring én i det hele taget.

Der er blevet lavet nogle forsøg med hensyn til, hvordan det offentlige så lever op til de her tilgængelighedskrav, f.eks. staten, hvordan man er i stand til at gøre sine egne informationer tilgængelige. Nu er det jo sådan, at selv blinde kan komme på nettet i dag med de hjælpemidler, der findes, og ikke én af de 125 offentlige hjemmesider, der blev undersøgt, var tilgængelig, herunder heller ikke Socialministeriets egen hjemmeside.

Så selv om man et eller andet sted har en bevidsthed, en vilje, et ønske om det, så er det måske netop, fordi man ikke har en overordnet handicappolitik, en overordnet strategi på området, at der sker den slags svipsere.

I redegørelsen er der et afsnit om de individuelle kørselsordninger, og det er jo en af de ting, der har været med til at hjælpe på folks mulighed for at komme omkring, at gøre vores verden mere tilgængelig for folk, der har problemer med bevægelsen. Men det overser altså nogle vigtige detaljer. For eksempel viser det

sig i strid med den overordnede idé, der var om, at de individuelle kørselsordninger skulle have takster, der var sammenlignelige med i hvert fald anden offentlig transport, at taksterne mange steder ligger langt over og nogle steder på det dobbelte af, hvad taksterne ellers er. Og her taler jeg så oven i købet om taksterne, hvis man køber en enkeltbillet, ikke om de rabator-ninger, der findes med klippekort, månedskort osv.

En anden ting, der giver problemer med hensyn til de individuelle kørselsordninger, er, at ordningen om de 104 ture nogle steder administreres så stift, at det næsten er umuligt for brugerne at anvende dem, så man får ordentlig glæde af dem. For eksempel er det sådan, at man nogle steder kræver, at de 104 ture deles op kvartalsvis, så man i hvert kvartal skal anvende 26, og det betyder, at man skal sørge for, at ens familie og venner er så søde og rare at blive født sådan fordelt over hele året, så fødselsdage og julen og andre højtider, man gerne vil deltage i, ligger spredt. Enhver ved jo, at sådan ser det ikke ud. Det er sæsonbestemt, hvor- når man har brug for at komme ud; på andre tider af året er behovet måske ikke så stort. Så den firkantethed, det stivsind omkring det her er altså med til at gøre ordningen mindre attraktiv, end den burde være.

Dertil kommer, at man nogle steder oven i købet afskærer folk fra at købe ekstra ture. Alt- så de 104 bliver ikke bare reglen, det bliver hovedreglen, det bliver en regel, man ikke kan dispensere fra. Det gør det vanskeligt.

En anden ting er, at personer under 18 år ofte ikke kan få lov at deltage i denne ordning, ikke kan være med i den. Men det er jo ikke sådan, at fordi man er sytten et halvt eller seksten, har man nemmere ved at komme rundt, hvis man er bevægelsehandicappet. Så det synes jeg er nogle af de problemer, der er.

Der er en ting til, nemlig at den definition, der er af den individuelle kørselsordning, som hedder, at det er fra dør til dør, nogle steder defineres som fra fortovskant til fortovskant. Så er vi altså lige vidt, medmindre man er så heldig at bo et sted, hvor der er lifter her og lifter dér, og at det sted, man skal til, er udstyret på samme måde, eller at man har én, der stiller op og bærer én op og ned. Det er altså ikke nogen rar måde at definere det på.

Den kørselsordning, der er, burde udvides til at omfatte flere grupper. Sådan som det er nu, er det personer, der har ganghjælpemidler, der